

## INGEZONDEN.

*De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.*

### PERSGESPREKKEN OVER PATIËNTEN.

Ongeveer een jaar geleden werden de Nederlandsche artsen verblijd met de toezending van het nuttige boekje: *Medische Ethiek*, uitgave van de Nederl. Mij. tot bevordering der Geneeskunst. In de voorrede staat vermeld, dat bij de samenstelling van het boekje niet in de laatste plaats aan onze jonge collegae werd gedacht. Hoe voortreffelijk het boekje verder ook geredigeerd moge zijn, de praktijk leert, dat het op sommige plaatsen toch nog te beknopt is. Ik zou daarom den samenstellers in overweging willen geven, in een volgenden druk een afzonderlijk hoofdstukje toe te voegen, onder den titel: Hoe men zich wel en hoe men zich niet moet uiten bij een interview voor de groote pers. In enkele regels wordt op bladzijde 10 wel het vraaggesprek met journalisten behandeld, maar, de praktijk leert het, niet volledig genoeg. Mogelijk dat dan bij volgende interviews vermeden wordt, dat de geïnterviewde arts aan den persman mededeelt den naam van zijn patiënt en den aard van de door den arts behandelde aandoening.

Het feit, dat een bepaalde patiënt iemand is van wereldbekendheid, wettigt m.i. niet, dat inbreuk wordt gemaakt op het beroepsgeheim. Met het vermelden van dergelijke feiten wordt niemand gebaat. Een deel van het leekenpubliek zal er reclame in lezen, wat zeer vermoedelijk wel niet in de bedoeling van dergelijke uitlatingen zal hebben gelegen. Dit naar aanleiding van een interview in *De Telegraaf*, avondblad, 16 Februari 1937.

Groningen, 20 Februari 1937.

P. VOGELZANG.

### HUMBUG INZAKE HET MED. DOCTS. ARTS.

Het stukje van collega EBES over de humbug van het „med. docts. arts” heeft mijn volle instemming. Het voeren van deze toevoeging op naamborden en briefpapier door allen, die na 1917 arts geworden zijn, is onzin en kan alleen bedoeld zijn als een zij het dan ook dwaze en onnoozele reclame. Als zoodanig is het zeker hoog tijd, dat onze Maatschappij, die terecht waakt tegen het onwettig reclame maken door artsen, eens krachtig stelling neemt tegen deze gewoonte.

Ik zou echter aan deze actie tevens willen verbinden een krachtiger protest tegen het onbevoegd dragen van den doctorstitel. Het dragen van dezen titel wordt weliswaar ongepast genoemd, maar niettegenstaande dit, gaat de leekenpers kalm voort met elken arts „Dr.” te noemen, terwijl bovendien officieele organen (bij voorbeeld de R.V.S.) op hun circulaires aan artsen eenvoudig Dr. hebben gedrukt. Ook in het verkeer van artsen onderling, wordt uit m.i. overdreven angst een collega te kwetsen, steeds geschreven: Dr. . . .

Voor diegenen onder ons, die dezen titel met moeite, tijd en kosten hebben veroverd, is het dragen bedoeld als onderscheiding, een onderscheiding waarvan het behalen voor iedereen open staat. Maar dan moet die titel ook werkelijk een titel blijven en niet worden gebruikt om korthedshalve elken arts aan te duiden.

Indien de Maatschappij het voorstel van collega EBES overneemt en in circulaires gericht aan alle artsen de toevoeging med. docts. arts verbiedt, zou ik willen voorstellen, dat hierin ook zou worden aangespoord, dat de artsen zelf begonnen met elkander te betitelen met: Arts die en die, of den Heer . . ., Arts, terwijl alleen voor de gepromoveerden de titel Dr. kan worden toegevoegd. Het besef moet levendiger worden, dat het onwaardig is zonder protest een titel te voeren of toegevoegd te krijgen, dien men niet gerechtigd is te dragen.